

การกำหนดค่าพารามิเตอร์

ค่าพารามิเตอร์ที่ปรากฏในรูปแบบโปรแกรมเชิงเส้นดังตัวอย่างที่แสดงไว้ในบทที่ 3 นั้น บางส่วนจะกำหนดขึ้นตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏในธุรกิจ บางส่วนจะเป็นค่าที่สะท้อนให้เห็นถึงนโยบายในการดำเนินงานซึ่งอาจจะแตกต่างกันออกไปในแต่ละประเภทของธุรกิจ หรือแม้แต่ธุรกิจประเภทเดียวกันก็อาจจะแตกต่างกันได้ตามความสามารถของผู้บริหาร และสภาพแวดล้อมในการดำเนินงานของธุรกิจเอง

วิธีการกำหนดค่าพารามิเตอร์

1. r เป็นอัตราร้อยละของดอกเบี้ยหลักทรัพย์

โดยปกติธุรกิจที่มีเงินสดเกินกว่าจำนวนเงินสดค่าสุดท้ายที่ธุรกิจจะต้องถือไว้ก็มักจะนำเงินสดส่วนเกินนั้นไปลงทุนในหลักทรัพย์ โดยพิจารณาถึงความมั่นคงของผู้ออกหลักทรัพย์ ความคล่องตัวของหลักทรัพย์ในการเปลี่ยนเป็นเงินสด และผลตอบแทนจากหลักทรัพย์ซึ่งอาจจะได้รับในรูปของดอกเบี้ยหรือปันผล

สำหรับหลักทรัพย์ที่มีความเสี่ยงน้อยและสามารถเปลี่ยนเป็นเงินสดได้เร็วได้แก่ พันธบัตรรัฐบาล ซึ่งรัฐบาลเป็นผู้ออกโดยให้อัตราดอกเบี้ยในปัจจุบัน 8% ต่อปี ดังนั้นค่าของอัตราดอกเบี้ยหลักทรัพย์จะใช้ตามอัตราดอกเบี้ยของพันธบัตรรัฐบาลที่เป็นจริง

2. $\checkmark$ เป็นจำนวนเงินสดอย่างต่ำสุดที่ธุรกิจจะต้องมีไว้

เงินสดเป็นสินทรัพย์ที่สำคัญอย่างหนึ่งในการดำเนินงานของธุรกิจ ซึ่งควรจะเก็บรักษาไว้ในจำนวนที่เหมาะสม โดยที่อาจจะเป็นจำนวนที่คงที่ตลอดหรืออาจมีการเปลี่ยนแปลง สำหรับการกำหนดจำนวนเงินสดค่าสุดท้ายขึ้นอยู่กับ¹

¹Raymond P. Kent, Corporate Financial Management, (Richard D. Irwin, inc., 1973), pp. 133-142.

ก. ประเภทของธุรกิจ จำนวนเงินสัปดาห์ที่คงเก็บรักษานั้นจะแตกต่างกันไปตามประเภทของธุรกิจ เช่น ธุรกิจที่ผลิตสินค้าซึ่งมีการดำเนินงานที่ซับซ้อน มีค่าใช้จ่ายต่าง ๆ มากมักจะต้องมีจำนวนเงินสัปดาห์ที่คงเก็บรักษาไว้มาก

ข. ลักษณะของกระแสเงินสดของแต่ละธุรกิจ โดยปกติถ้าระยะเวลาและจำนวนเงินสัปดาห์ที่ธุรกิจรับเข้ามาสอดคล้องกับการจ่ายเงินสัปดาห์ที่ธุรกิจก็ไม่จำเป็นต้องเก็บเงินสัปดาห์ที่คงเก็บรักษาไว้มาก แต่ถ้าวางการรับเงินสัปดาห์ที่คงเก็บรักษาไว้ไม่แน่นอนแต่การจ่ายจะต้องทำเป็นประจำ ธุรกิจก็ต้องเก็บเงินสัปดาห์ที่คงเก็บรักษาไว้มากเพื่อป้องกันการขาดมือกระทันหัน

ค. ฐานะความสามารถของธุรกิจในการจัดหาเงินทุน หรือธุรกิจสามารถที่จะซื้อวัตถุดิบหรือสินค้าเป็นเงินเชื่อและกำหนดการชำระหนี้เป็นช่วงเวลาเกี่ยวกับการเกิดขึ้นของรายรับ ธุรกิจก็อาจไม่จำเป็นต้องถือเงินสัปดาห์ที่คงเก็บรักษาไว้สำหรับการซื้อวัตถุดิบหรือสินค้า

ง. รายการพิเศษ จำนวนเงินสัปดาห์ที่คงเก็บรักษาไว้ควรจะคำนึงถึงความต้องการเงินสัปดาห์ที่คงเก็บรักษาไว้เป็นพิเศษ จากรายการปกติที่จะทำให้กระแสเงินสดรับลดลง หรือกระแสเงินสดจ่ายเพิ่มมากขึ้นกว่าปกติ ซึ่งจำนวนเงินสัปดาห์ที่คงเก็บรักษาไว้คงต้องมากขึ้นด้วย

จ. การรักษาความสัมพันธ์อันดีกับธนาคาร สำหรับธุรกิจที่มีความสัมพันธ์อันดีกับธนาคาร ซึ่งสามารถจะกู้เงินได้ทันทีในกรณีที่มีความจำเป็นต้องใช้เงินสัปดาห์ที่คงเก็บรักษาไว้ ก็น่าจะรักษาเงินสัปดาห์ที่คงเก็บรักษาไว้ในจำนวนที่ต่ำกว่าระดับปกติ

3. K_p^* เป็นงบประมาณของการซื้อเครื่องจักร, เครื่องอุปกรณ์ และการต่อเติม หรือสร้างอาคาร, โรงงาน เพิ่มตามนโยบายของบริษัท

การกำหนดค่าของงบประมาณการซื้อเครื่องจักร, เครื่องอุปกรณ์และการต่อเติม หรือสร้างอาคาร, โรงงานเพิ่ม ขึ้นอยู่กับคณะกรรมการบริษัทว่าจะมีนโยบายในการขยายธุรกิจ หรือซื้อเครื่องจักรใหม่มาทดแทนของเก่าที่ชำรุด ต่อเติมซ่อมแซมโรงงานหรืออาคารหรือไม่เพียงใด ถ้ามี K_p^* จะมีค่าตามจำนวนที่ต้องการใช้ในการดังกล่าว ซึ่งการกำหนดค่า K_p^* ต้องคำนึงถึงความสามารถในการจัดหาเงินทุนตามงบประมาณเงินทุนด้วย

4. K_N^* เป็นงบประมาณของการซื้อที่ดินตามนโยบายของบริษัท

การกำหนดค่าของงบประมาณการซื้อที่ดินเพิ่มขึ้นอยู่กับคณะกรรมการบริษัทว่าจะมีนโยบายที่จะซื้อที่ดินเพิ่มเพื่อขยายธุรกิจ หรือซื้อที่ดินเพื่อเปลี่ยนสถานที่ตั้ง เนื่องจากสถานที่เก่าไม่เหมาะสมแก่การประกอบธุรกิจนั้นต่อไปหรือไม่ ถ้ามีนโยบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ค่าของ K_N^* จะมีค่าตามจำนวนที่ต้องการตามงบประมาณเงินทุน

5. a เป็นจำนวนสินค้าสำเร็จรูปที่ผลิตได้สูงสุดตามกำลังการผลิตของธุรกิจโดยคิดในเทอมของต้นทุนวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต

การกำหนดค่าของ a นั้น จะกำหนดจากจำนวนสินค้าสำเร็จรูปที่ผลิตได้สูงสุดตามกำลังการผลิตจริงของแต่ละธุรกิจ โดยคิดในเทอมของต้นทุนวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต

6. α เป็นจำนวนสินค้าสำเร็จรูปที่ธุรกิจที่ผลิตสินค้าต้องมีไว้คงคลัง

β เป็นจำนวนสินค้าสำเร็จรูปที่ธุรกิจที่ซื้อสินค้ามาขายต้องมีไว้คงคลัง

γ เป็นจำนวนวัตถุดิบที่ธุรกิจที่ผลิตสินค้าต้องมีไว้คงคลัง

สินค้าเป็นสินทรัพย์ที่สำคัญอย่างหนึ่งของธุรกิจในการที่จะก่อให้เกิดรายได้ สำหรับธุรกิจที่ผลิตสินค้านั้น สินค้าคงคลังจะประกอบด้วยวัตถุดิบ สินค้าระหว่างทำ และสินค้าสำเร็จรูป ส่วนธุรกิจที่ซื้อสินค้ามาขายสินค้าคงคลังจะมีแค่สินค้าสำเร็จรูปที่ซื้อมาขาย สินค้ามีการผันแปรมากทั้งในราคา supply และ demand แต่ธุรกิจก็ต้องมีสินค้าไว้เพื่อขายให้แก่ลูกค้า หรือต้องมีวัตถุดิบไว้เพื่อผลิตสินค้า และจำนวนสินค้าที่มีไว้ก็ต้องทำให้ธุรกิจมี liquidity และ profitability ซึ่งการกำหนดจำนวนสินค้าคงคลังที่ต้องมีไว้ของธุรกิจ² นั้นขึ้นอยู่กับ

ก. ผู้ขายสินค้าหรือวัตถุดิบสามารถจัดหาสินค้ามาให้ธุรกิจได้เร็วเพียงใด
สินค้าที่เป็นสินค้าตามฤดูกาล หรือผู้ขายอยู่ไกล การขนส่งต้องใช้เวลานาน ธุรกิจจำเป็นต้อง

²นงเยาว์ ชัยเสรี, การเงินธุรกิจภาคต้น, (โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, พ.ศ. 2518) หน้า 104 - 117.

มีสินค้าอยู่ในมือมาก ถ้าสินค้าในทางขาย มีผู้ขายหลายราย การขนส่งใช้เวลาน้อยและทำไ้สะดวก
ธุรกิจก็ไมจำเป็นต้องมีสินค้าคงคลังไว้มาก

ข. ค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษา ถ้าธุรกิจมีสินค้าหรือวัตถุดิบไว้มากก็จะมีค่า
ใช้จ่ายในการเก็บรักษา (Carrying Cost) สูง แต่ถาธุรกิจมีสินค้าหรือวัตถุดิบไว้น้อยก็จะ
ต้องมีการสั่งซื้อบ่อย ทำให้ค่าใช้จ่ายในการสั่งซื้อ (Ordering Cost) สูง

ค. สมรรถภาพของฝ่ายจัดซื้อ ถ้าฝ่ายจัดซื้อทำหน้าที่เกี่ยวกับการจัดซื้อและ
ควบคุมสินค้าโดยมีประสิทธิภาพเป็นที่เชื่อถือได้ และทำการคาดคะเนจำนวนสินค้าหรือวัตถุดิบที่จะ
ขายหรือต้องการใช้ได้แน่นอนและถูกต้อง ธุรกิจก็สามารถลดจำนวนสินค้าที่จะมีไว้ในมือได้

ง. การคาดคะเนการเปลี่ยนแปลงของระดับราคา ถ้าธุรกิจคาดคะเนว่า
ระดับราคาสินค้าจะสูงขึ้นในอนาคต ธุรกิจก็จะซื้อสินค้าไว้มากทำให้จำนวนสินค้าที่มีไว้เพิ่มขึ้น

จ. ค่าใช้จ่ายในการจัดหาเงินทุนมาเพื่อซื้อสินค้า ธุรกิจโดยทั่วไปมักจะมี
เงินทุนอยู่จำนวนจำกัด จึงทำให้สามารถลงทุนในสินค้าได้น้อย แต่ถาการกั้ยืมเงินเพื่อลงทุนใน
สินค้าได้รับผลตอบแทนคุ้มกับค่าใช้จ่ายในการกั้ยืม ธุรกิจก็ควรจะกั้ยืมเพื่อลงทุนในสินค้า ซึ่งจะทำ
ให้จำนวนสินค้าที่มีไว้เพิ่มขึ้น

Economic Order Quantity (EOQ) เป็นการกำหนดขนาดของสินค้า
ที่ควรที่จะซื้อแต่ละครั้งเพื่อให้มีต้นทุนสินค้าต่ำสุด การคำนวณ EOQ ทำโดยใช้สูตรดังนี้³

$$EOQ = \sqrt{\frac{2RS}{PI}}$$

ให้ EOQ เป็นจำนวนของสินค้าที่ควรที่จะสั่งซื้อแต่ละครั้งโดยมีต้นทุนต่ำสุด

R : จำนวนสินค้าทั้งหมดที่ต้องใช้ในเวลานั้น (จำนวนหน่วย)

S : ค่าใช้จ่ายในการสั่งซื้อ (Ordering Cost) แต่ละครั้ง (จำนวนบาท)

P : ราคาซื้อสินค้าต่อหน่วย (จำนวนบาท)

³นงเยาว์ ชัยเสรี, เรื่องเกม, หน้า 114 - 117.

I : ค่าใช้จ่ายต่อปีในการเก็บรักษาสินค้า (Carrying Cost)
 ต่อหน่วยของงวด (จำนวนบาท)

โดยสมมติว่าไม่มีส่วนลดในการซื้อสินค้าจำนวนมากจากผู้ขาย (Quantity discount)

นอกจากนี้การกำหนดจำนวนสินค้าคงคลังยังเกี่ยวข้องกับนโยบายการผลิตว่า ธุรกิจจะผลิตสินค้าแบบผลิตตามฤดูกาล (Seasonal Production) หรือผลิตแบบสม่ำเสมอตลอด (Level Production) และเกี่ยวข้องกับนโยบายการขายว่าต้องการเก็บสินค้าไว้สำหรับขายภายในระยะเวลาเท่าไร ซึ่งนโยบายทั้ง 2 นี้จะมีผลต่อการกำหนดจำนวนสินค้าที่ธุรกิจต้องมีไว้ควย

สำหรับค่าของ γ อาจสามารถใช้ค่าของ EOQ คูณด้วยจำนวนครั้งในการซื้อสินค้าทั้งปี

7. ϕ เป็นจำนวนยอดขายสูงสุดที่กำหนดไว้โดยคิดในเทอมของต้นทุนสินค้าขาย

การกำหนดยอดขายสูงสุดที่ธุรกิจจะขายได้ อาจจำเป็นก็เฉพาะในกรณีที่มีการขายถูกกำหนดโดยโควตาหรือผลจากการแบ่งส่วนของตลาด (Market Share) อย่างไรก็ตามข้อจำกัดนี้จะมีผลบังคับก็ต่อเมื่อค่าของ ϕ มีค่าน้อยกว่าจำนวนสินค้าสำเร็จรูปที่ผลิตได้ในงวด

8. t เป็นอัตรารอยละของภาษีเงินได้ที่ธุรกิจต้องเสียให้แก่รัฐ

สำหรับอัตราภาษีเงินได้ที่ธุรกิจจะต้องเสียนี้ได้กำหนดไว้ในประมวลรัษฎากร ซึ่งมีอยู่

3 อัตราคือ

กำไรสุทธิไม่เกิน 500,000 บาท เสียภาษีเงินได้ร้อยละ 20

กำไรสุทธิส่วนที่เกิน 500,000 บาท แต่ไม่เกิน 1,000,000 บาท เสียภาษีเงินได้ร้อยละ 25

กำไรสุทธิส่วนที่เกินกว่า 1,000,000 บาท เสียภาษีเงินได้ร้อยละ 30

เพื่อความสะดวกในการแก้ปัญหาโปรแกรมเชิงเส้นนี้ การกำหนดค่า t จะใช้อัตรา

30% คงที่ตลอด

9. d เป็นอัตราร้อยละของปันผลที่ธุรกิจจ่ายให้กับผู้ถือหุ้น

เงินปันผลเป็นการแบ่งส่วนกำไรในรูปของเงินสด สินทรัพย์อื่นหรือหุ้นคืนให้แก่ผู้ถือหุ้นของบริษัท การกำหนดนโยบายในการจ่ายปันผล⁴ ขึ้นอยู่กับ

ก. สภาพคล่องของธุรกิจ การจ่ายปันผล จะทำให้เงินสดของธุรกิจ

ลดลง สภาพคล่องของธุรกิจก็ต่ำลง จึงต้องคำนึงถึงจำนวนเงินสดที่พอที่จะจ่ายปันผลหรือไม่ ถ้าจ่ายปันผลแล้วทำให้เงินสดเหลือน้อย สภาพคล่องของธุรกิจต่ำ ก็อาจจะไม่จ่ายหรือจ่ายปันผลในอัตราที่ต่ำ

ข. ความต้องการเงินทุนสำหรับการขยายธุรกิจ การขยายขนาดการดำเนินงาน เงินทุนส่วนหนึ่งจะได้จากเงินทุนภายใน ซึ่งได้แก่กำไรสะสมในการซื้อเครื่องจักร สร้างโรงงาน หรือขยายธุรกิจ ดังนั้นกำไรสะสมจึงมีความสำคัญมากในการขยายธุรกิจ ซึ่งอาจทำให้ไม่มีการจ่ายปันผลหรือจ่ายปันผลในอัตราที่ต่ำ

ค. ฐานะของผู้ถือหุ้น ผู้ถือหุ้นเข้ามาลงทุนในกิจการก็หวังที่จะได้รับเงินปันผลที่สูง เป็นการตอบแทน และผลของการจ่ายเงินปันผลสูงนี้จะทำให้ราคาตลาดของหุ้นสูงขึ้น แต่ในกรณีที่ผู้ถือหุ้นส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีรายได้อ่อนแอและต้องเสียภาษีในอัตราสูง ผู้ถือหุ้นอาจไม่ต้องการให้ธุรกิจจ่ายเงินปันผลสูงนัก คงให้ธุรกิจมีกำไรสะสมมากขึ้นในการขยายกิจการ ซึ่งก็จะทำให้ราคาหุ้นสูงขึ้นได้เช่นเดียวกัน และเมื่อภายหลังถ้าต้องการจะขายหุ้น กำไรจากการขายหุ้นก็ไม่ต้องเสียภาษี

10. ๗ เป็นอัตราร้อยละของกำไรขั้นต้นที่คำนวณเป็นอัตราส่วนของต้นทุนสินค้าขาย การกำหนดค่าของ ๗ นี้ คำนวณได้จากจำนวนกำไรขั้นต้นเทียบกับต้นทุนสินค้าขาย โดยคิดเป็นร้อยละ ค่าของ ๗ ที่คำนวณได้ควรจะนำไปเปรียบเทียบกับธุรกิจประเภทเดียวกันอื่น ๆ ว่าอยู่ในอัตราที่ใกล้เคียงกันหรือไม่ ถ้าค่า ๗ ของธุรกิจอยู่ในอัตราที่สูงกว่าก็เป็นผลดี

⁴Raymond P. Kent, op. cit., pp. 650 - 656.

เพราะทำให้ธุรกิจมีกำไรสูงกว่าธุรกิจอื่น แต่ถกาคา r ของธุรกิจต่ำกว่าธุรกิจอื่นก็ควรรับหาสาเหตุ และจัดการแก้ไข

11. 6 เป็นอัตราค่าเสื่อมราคาของสินทรัพย์ประจำที่ใช้ในการดำเนินงานตามปกติ ซึ่งได้แก่ โรงงาน, อาคาร, เครื่องจักร และเครื่องอุปกรณต่าง ๆ

สำหรับวิธีการคิดค่าเสื่อมราคา⁵ ที่นิยมใช้กันมีอยู่ 2 วิธีคือ

ก. วิธียอดลดลงทุกปี (Declining - Balance Method) คำนวณโดยใช้อัตราร้อยละที่คงที่ของค่าเสื่อมราคาคงราคาสินทรัพย์สุทธิ ณ วันสิ้นปี ค่าเสื่อมราคาที่ได้จากวิธีนี้จะมีจำนวนลดลงทุกปี

ข. วิธียอดเท่ากันทุกปี (Straight Line Method) คำนวณโดยใช้อัตราร้อยละที่คงที่ของค่าเสื่อมราคาคงราคาทุนของสินทรัพย์ ค่าเสื่อมราคาที่ได้จากวิธีนี้จะมีจำนวนเท่ากันทุกปี

ซึ่งวิธีการคิดค่าเสื่อมราคานั้นแล้วแต่ธุรกิจจะเลือกใช้ และการกำหนดอัตราค่าเสื่อมราคาขึ้นอยู่กับอายุการใช้งานของสินทรัพย์นั้นด้วย เช่น เครื่องจักรราคา 1,000 บาท มีอายุการใช้งาน 2 ปี ราคาซาก 10 บาท อัตราค่าเสื่อมราคาถ้าคิดตามวิธียอดลดลงทุกปีจะเป็นดังนี้

$$\text{สูตร} \quad 1 - n \sqrt[n]{\frac{S}{C}} = r$$

ให้ n เป็นอายุการใช้งานของสินทรัพย์ = 2 ปี

S เป็นราคาซากของสินทรัพย์ = 10 บาท

C เป็นราคาทุนของสินทรัพย์ = 1,000 บาท

r เป็นอัตราค่าเสื่อมราคา

⁵ไพบูลย์ สุวรรณโพธิ์ศรี, หลักการบัญชี, (โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี้, พ.ศ. 2514) หน้า 410 - 413.

$$\begin{aligned} \therefore r &= 1 - \sqrt{\frac{10}{1,000}} \\ &= .90 \text{ หรือ } 90\% \end{aligned}$$

และอัตราค่าเสื่อมราคาถาคัดตามวิธีเส้นตรงหรือยอดเท่ากันทุกปี 49.5%

ในการวิจัยนี้จะใช้วิธีเส้นตรงหรือยอดเท่ากันทุกปี ในการคิดค่าเสื่อมราคา

12. b เป็นอัตราร้อยละของหนี้สูญคิดจากยอดลูกหนี้คงเหลือ

สำหรับจำนวนหนี้สูญจะทราบได้คือเมื่อได้ติดตามทวงถามจากลูกหนี้ตามสมควรแล้ว และมักจะเป็นเวลานาน ดังนั้นเพื่อเป็นการเปรียบเทียบรายได้และค่าใช้จ่ายที่ถูกต้อง จึงต้องประมาณจำนวนหนี้สูญขึ้น การกำหนดค่าของ b ควรจะอาศัยข้อมูลในอดีตเกี่ยวกับการเรียกเก็บเงินจากลูกหนี้และจำนวนหนี้สูญแล้วเทียบเป็นอัตราร้อยละ แต่ถาเป็นธุรกิจที่เริ่มดำเนินงานอาจจะพิจารณาโดยอาศัยข้อมูลจากธุรกิจประเภทเดียวกัน และความสามารถในการเรียกเก็บหนี้ของธุรกิจนั้นประกอบแล้วประมาณอัตราหนี้สูญขึ้น ส่วนในปีต่อไปถ้าเห็นว่าอัตราหนี้สูญยังไม่เหมาะสมก็อาจปรับปรุงให้ดีขึ้น นอกจากนั้นการกำหนดค่า b อาจกระทำได้โดยการวิเคราะห์จากงบแยกอายุหนี้ (Aging Schedule)

13. e เป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานคิดเป็นอัตราร้อยละของต้นทุนสินค้าขาย

การกำหนดค่าของ e ทำได้โดยคำนวณจากการขายสินค้าของธุรกิจว่าจะเกิดค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานเท่าใด ซึ่งค่าใช้จ่ายแต่ละรายการต้องเป็นจำนวนที่จำเป็นและสมควร แล้วเทียบค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานกับต้นทุนสินค้าขาย เป็นอัตราร้อยละก็จะได้อัตราของ e

14. i เป็นอัตราร้อยละของดอกเบี้ยเงินกู้

สำหรับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้นี้อาจถูกกำหนดโดยสภาภาวะการเงินและการลงทุนโดยทั่วไป เช่น ถ้าอัตราดอกเบี้ยเงินกู้โดยทั่วไปเป็น 15% ผู้กู้สามารถจะไปกู้ยืมจากแหล่งเงินกู้ต่าง ๆ ในอัตราอื่นได้ แต่บางครั้งอัตราดอกเบี้ยเงินกู้นี้อาจถูกกำหนดโดยผู้ให้กู้ซึ่งเป็นอัตราที่แตกต่างจากอัตราโดยทั่วไปก็ได้ เช่น ถ้าอัตราดอกเบี้ยเงินกู้โดยทั่วไปเป็น 15% ธุรกิจไปกู้เงินจากธนาคาร ซึ่งธุรกิจนั้นเป็นลูกค้าที่ดีของธนาคารมาตลอด ธนาคารอาจคิดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ให้

พิเศษเป็น 12% ก็ได้ หรือถ้าหากเป็นการกู้ยืมในขณะที่เกิดสภาวะเงินฝืด อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ อาจสูงกว่าอัตราโดยทั่วไป การกำหนดค่า i ควรใช้อัตราดอกเบี้ยเงินกู้โดยทั่วไปในขณะนั้น แต่ถาธุรกิจสามารถกู้ยืมได้ในอัตราที่ต่ำกว่าก็ควรจะใช้อัตรานั้น

15. μ เป็นค่าใช้จ่ายโรงงานและค่าแรงงานโดยคิดเป็นอัตราร้อยละของต้นทุน วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้า

การกำหนดค่าของ μ โดยพิจารณาจากการผลิตสินค้าว่าจะมีค่าใช้จ่ายโรงงานและ ค่าแรงงานเกิดขึ้นเท่าใด เทียบกับต้นทุนวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้านั้นแล้วคิดเป็นอัตราร้อยละ

สำหรับการกำหนดค่าพารามิเตอร์ในบทนี้ เป็นวิธีการกำหนดที่ควรจะเป็นโดยทั่วไป ของธุรกิจ ส่วนการกำหนดในทางปฏิบัติที่เป็นจริงนั้นอาจแตกต่างไปตามนโยบายของธุรกิจและ ผู้บริหารงาน ดังนั้นสำหรับค่าพารามิเตอร์ที่จะใช้ในการคาดคะเนงบดุลของธุรกิจใดก็ควรจะใช้ พารามิเตอร์จริงที่ธุรกิจนั้นได้กำหนดไว้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย